

МІЙ ПРАДІД – ВЕТЕРАН ЯПОНСЬКОЇ ВІЙНИ

Автор - **Ажніна Лілія,**

член гуртка «Літературне краєзнавство», учениця 9 класу Миколаївської

ЗОШ I-III ступенів Зачепилівського району Харківської області

Керівник: **Чуб Тамара Миколаївна,** вчитель Миколаївської ЗОШ I-III ступенів,
керівник гуртка «Літературне краєзнавство»

Травень - це пора, коли ми беремо в руки червоні, наче кров, гвоздики і йдемо, щоб віддати шану воїнам-визволителям: хтось іде, щоб подарувати квіти ветерану, хтось стоїть з ними біля меморіалу Пам'яті загиблим. А я зі своїми батьками їду в місто Комсомольське Старобешівського району Донецької області до нашого діда Івана Олександровича Єфімова, щоб подякувати йому за його мужність і любов до Батьківщини, до життя, за те, що він є, що вижив, незважаючи ні на що.

Народився мій прадід 11 липня 1927 році в Орловській області, в селі Калинівка Червонознаменного району. Дитинство його було безрадісним, і щоразу, коли він згадував про ті часи, його голос бринів печальними, повними болю нотками. Коли йому було 9 років, померла мама, а батько в 1937 році переїхав на Донбас разом з дітьми (у дідуся було ще троє братів - Костянтин, Федір та Серафим). Жили вони бідно. Старші брати і батько працювали в полі, піднімали колгосп, сільське господарство, а Івановим обов'язком були всі домашні клопоти. В 1941 році почалася Велика Вітчизняна війна. На фронт пішли Костянтин, Серафим і Федір. Через деякий час прийшли похоронки на Костянтина і Серафима. Федір повернувся з війни в званні офіцера і прожив до глибокої старості.

Війна наближалася до кінця. Ні мій прадід, ні його батько навіть не підозрювали, що вона в їхній родині ще довго відгукуватиметься страшною луною. Восени 1944 року мого прадіда призивають до армії. Він служив у Владивостоці. Через рік Японія розпочала війну проти Радянського Союзу. Єфімов Іван Олександрович, стрілець артилерійсько-десантного батальйону 1-го Далекосхідного фронту брав участь у Маньчжурській операції. Під час жорстоких боїв у місті Цицикар мій дід виявив неабияку хоробрість і відвагу, за що 9 серпня 1945 року був нагороджений медаллю «За відвагу». Війна з Японією тривала не довго, але за законами того часу мій прадід продовжував нести службу на Далекому Сході до 1951 року. Служба на східних кордонах нашої держави вимагала особливої пильності, мужності, витривалості. Іван Олександрович був нагороджений орденом Вітчизни II ступеня та орденом «За мужність». Після війни, повернувшись додому, мій прадід займався мирною працею, нехай часом було важко, але жив він щасливо, а головне - мирно, без війни.

Мої рідні завжди з гордістю і якимось надзвичайним захопленням говорили про те, що наш дід Іван служив на дуже «рідкісній» війні. А якщо вдуматися, то це так. Ветеранів залишилося мало, а ветеранів Японсько-Радянської війни - ще менше. Кожного 9 Травня згадуються герої Великої Вітчизняної війни, а про героїв цієї війни всі чомусь мовчать. Можливо, тому, що ми всі про неї мало знаємо? Моя мама, запитуючи дідуся про те, які японці, схожі вони на фашистів, чим займався він на війні, завжди

чекала захоплюючої і детальної розповіді, але кожен раз він відповідав, посміхаючись крізь сльози: «Нічого там хорошого не було. Було страшно». Ми всі здогадувалися, що з ним там, на війні, щось сталося, сталося з його душею, з його життям... Порівнюючи той час з подіями сьогоднішніх днів, мимоволі ловлю себе на думці: «Історія повторюється...» І хочеться запитати найголовніших людей на Землі: «Навіщо вам війни? Навіщо покалічені життя та долі? Навіщо сльози і страх? Гроші? Але гроші, «зароблені» на сльозах і крові, щастя не принесуть! Одумайтеся! Зупиніться!»

... Мого прадіда не стало минулої весни. (Наче доля його вберегла, щоб не бачив жахіття нової війни.) Але я буду пам'ятати його завжди, нехай зі слів мами і бабусі. Коли я виросту і в мене буде своя сім'я, діти, то і вони будуть знати, що їх ПРАПРАДІД - ГЕРОЙ ЯПОНСЬКОЇ ВІЙНИ 1945 РОКУ. Я пишаюся своїм прадідом!